

PUBER TEDJE

(Polly (Llanstinan Demelza) x Hugo (Precious Home Sweet Home van Meinweg)

Door: Gino Peters

Afgelopen week keken mijn vrouw en ik elkaar aan op de bank. Het was lekker weer, maar nog niet zo heet als het de aankomende dagen dreigde te worden. Met een klein briesje en een graad of 21, leek het ons een goed moment om even naar 'het veldje' te gaan.

'Het veldje' is voor ons een begrip geworden sinds onze grote vriendin Tedje in ons leven is gekomen. Tedje is nu 8 maanden oud, en Tedje is steeds meer heel interessant gaan vinden. Daar waar Tedje als pup structuur nodig had (nu nog steeds overigens) en hierdoor patronen in haar en ons gedrag ontstonden die zowel hond als mens prettig vonden, vindt Tedje het nu vooral leuk om deze structuur bij tijden tegen te werken.

Een mooi voorbeeld is de tuin. Daar zitten we vaak en dan gaat de hond uiteraard ook mee naar buiten. Als we weer naar binnen gaan, loopt Tedje naar het achterste gedeelte van de tuin. " Tedje, Tedje, kom eens bij het baasje?'...

Die blik: geweldig! Ze zit trots rechtop met haar borst, haar neusje snuffelt wat vooruit, en haar ogen kijken je sprekend aan met de woorden: Ik zit hier eigenlijk wel prima! Gaan jullie maar naar binnen, ik kom zelf wel bij de tuindeur staan blaffen als ik er hier buiten genoeg van gehad heb.

Zelf heb ik meer een achtergrond in de psychologie van de mens, maar wat vind ik het leuk om af en toe een stapje terug te doen van mijn rol als opvoeder van de hond, en gewoon is te observeren zonder te oordelen. Wat leuk, ons Tedje is een puber aan het worden! Inclusief eigen willetje:)

Afijn, wij gezamenlijk met Tedje naar 'het veldje', een mooi groen stuk met een heuvel waar ze mooi op kan rennen en waar sporadisch een konijntje loopt. Zullen we haar loslaten? Vroeg ik aan mijn vrouw. Nee, dat lijkt me niet zo verstandig, ze luistert slecht en er schieten hier nog wel eens hardlopers de hoek om. Ah, kom op, zei ik. We moeten haar blijven vertrouwen en de ruimte blijven bieden. Toen wij pubers waren werden we toch ook niet de hele dag aan de lijn gehouden uit angst dat we onze hormonen niet de baas konden?

De vrouw ging om, Tedje mocht los. Zoef! Weg was ze, ze zag een konijntje de heuvel op rennen en dat vond ze toch wel erg interessant. We riepen haar, ze kwam niet. Toen maar het zwaardere geschut ingezet, de hondenfluit.. gelukkig kwam Tedje nu meteen. Maar op haar weg terug, zag ze een stukje verderop een hardloper de hoek om komen rennen.

Ik riep en rende achter haar aan, maar het was tevergeefs. Tedje sprong vol tegen de hardlooper aan, die zich rot schrok, ook omdat ze oordopjes met muziek inhad en daardoor mijn waarschuwing ook niet had gehoord. De vrouw kon er om lachen en gaf aan dat ze zelf bij een dierenarts werkte, en was dus niet onder de indruk. Wij schaamden ons stuk, dat we Tedje zo tegen een wildvreemde hadden kunnen laten opspringen. Ons pubertje had ons mooi verrast, dit waren we niet gewend van haar!

Voorlopig dan maar even wat meer aan de lijn, zeiden we tegen elkaar, tot de hormonen weer iets minder hoog opspelen. Al blijft het altijd balanceren tussen corrigeren en de ruimte geven om te ontwikkelen. Zo is voor ons de puberteit een fase waarin niet alleen de hond snel veel bijleert, maar wij als beginnende eigenaars ook:)

Door een combinatie van vriendelijk doch consequent, en wat Carine ons vertelde om van elke fase te blijven genieten, ook als je af en toe de hond wel achter het behang kan plakken.. blijven wij vol goede moed en genieten we intens van 'ons' gezinnetje, inclusief de puberende dochter Tedje!

